На місто стомлене здаля дихнула осінь:
Повітря в ніч пило міцную прохолоду,
А ранком – почепилась блідо-сиза вогкість
На будинки, мости, на води…
Там, десь за обрієм, вона спросоння дише.
Її – цю ніч поцілувало літо,
Прийшло, промовило: "Ще спиш?"
І нахилилося, в тумани оповите.
Спросоння кліпнула й зідхнула —
Приснились: золото і листя шелест,
І роси ранкові, й дзвінкі осінні луни,
Коли кривавий лист дорогу стеле…
Зідхнула ласкаво, промовила: цілуй! —
Змутніла неба синяя емаль,
І вулиці повив серпанком ніжний сум,
Заводи одягла вуаль…
А вдень – буяла літа перемога —
Останні ласки – огневі…
Будинки літу цілували ноги
І слали погляди з-під довгих вій…
Асфальти дихали жадібно і смолисто
І заховатися спішили в тінь —
Востаннє літо цілувало місто,
Йдучи в прозору далечінь.